

Ioan Godea, Muzeotehnică, Editura Muzeului Țării Crișurilor, Oradea, 2007, 232 pag. (*Maria Lobonț Pușcaș*)

Doctor în istorie, profesorul și cercetătorul Ioan Godea premiat al Academiei pentru unele dintre lucrările sale în domeniul etnografiei, autor a numeroase tratate, monografii și lucrări științifice cu caracter inter-disciplinar (etnografic, istoric, geografic, lingvistic, arhitectură etc.) pune la dispoziția specialiștilor din muzee o nouă lucrare deosebită, o lucrare elaborată și foarte bine documentată, esențială pentru muzeografia românească. Într-un moment în care lumea muzeelor, atât pe plan național cât și pe plan universal, se confruntă cu o dilemă serioasă privind reconsiderarea relației cu sine și comunitatea, abordarea unor noi soluții muzeotehnice menite să rezolve în mod atractiv expunerea valorilor patrimoniale în expoziții sau păstrarea, conservarea și restaurarea bunurilor de patrimoniu.

În ampla introducere pe care o face autorul atrage atenția asupra importanței rolului educațional al muzeului, a poziției pe care o dețin specialiști în muzeu (muzeografi, conservatori, restauratori). Urmează apoi discursul despre tot ceea ce înseamnă *arta muzeală* - lumină, culoare de fond, compoziția maselor în expoziție, expunerea clară și inteligibilă, obiectul de muzeu, grafica de expoziție, contactul uman de comunicare.

O altă problematică serioasă a specialiștilor din muzeu este cea a depozitării patrimoniului muzeal, Ioan Godea face o trecere în revistă a ceea ce înseamnă patrimoniu etnografic în muzeele românești și depozitarea acestuia în spații optime, în depozite sănătoase, mobilate practic și modern. Având în vedere principiile de bază în organizarea unui depozit care adăpostește bunuri realizate din diferite materiale, ne sunt prezentate posibile soluții adoptate de diferite muzee din țară pentru depozitarea ceramicii, a lemnului, a textilelor, a obiectelor de port, a metalelor, a obiectelor de cult, etc., dar și mijloacele scriptice de păstrare a informației despre colecțiile deținute.

Dacă în primele trei capitole ale lucrării este prezentată problematica muzeelor pavilionare și a tot ce implică acestea, având în vedere experiența personală a autorului este de înțeles faptul că ni se propune în capitolele patru și nouă ale lucrării prezentarea experienței românești în ceea ce privește muzeele în aer liber. Concept, patrimoniu, proiecte și viziuni despre organizarea acestor unități complexe muzeale de-a lungul timpului în România. Ioan Godea face o prezentare generoasă proiectelor marilor muzee în aer liber românești: Concepția R.Vuia din 1929 pentru Muzeul Etnografic al Transilvaniei – Parcul Etnografic de la Cluj; Concepția Gusti-Stahl din 1936 pentru selecția monumentelor de la Muzeul Satului din București; Proiectul Gh. Focșa din 1950 pentru Muzeul Satului; Concepția Gh. Focșa din 1966 tot pentru Muzeul Satului; regândirea planului tematic al Muzeului Satului din 1990; Concepția C.Irimie din 1966 pentru Muzeul Tehnicii populare din Dumbrava Sibiuului. Pe lângă marile proiecte muzeale o atenție deosebită a căpătat în paginile acestei lucrări apariția Laboratorului național de restaurare și conservare de la Muzeul Satului, văzut ca o realizare muzeotehnică novatoare și asigurarea noilor spații de depozitare a colecțiilor de patrimoniu mobil de la Muzeul Satului.

În ultimul capitol sunt prezentate studii de caz referitoare la realizări muzeotehnice recente, totul fiind exemplificat cu ajutorul fotografiilor deosebite care sunt folosite.

Autorul reușește prin această lucrare deosebită să facă o prezentare a realității muzeografiei românești de la sfârșitul mileniului II și începutul mileniului III, face acest lucru și cu ajutorul imaginilor numeroase care însoțesc textul deosebit de bogat în informație.